

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

24 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Victor Boico

Victor Burduh

judecând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Medeleanu Roman, în numele inculpatului Hodoroja Artiom, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Hodoroja Artiom XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 28.07.2017 – 30.11.2018;

Instanța de apel: 10.01.2019 – 17.04.2019;

Instanța de recurs: 27.01.2020 – 24.03.2020;

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 30 noiembrie 2018, Hodoroja Artiom a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsă cu închisoare pe termen de 6 (șase) ani, cu amendă în mărime de 600 unități convenționale echivalentul a 12000 (doisprezece mii) lei, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În scopul asigurării executării sentinței, a fost aplicat arestul preventiv, dispunându-se calcularea termenului din ziua reținerii.

Acțiunea civilă înaintată de Lugoveț Anatoli a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că Hodoroja Artiom la 16

iulie 2016, în jurul orei 16:20, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se în spatele blocului locativ nr. 105/2 din str. Calea Orheiului, mun. Chișinău, la pas alergător s-a apropiat de Lugoveț Anatoli căruia i-a răsucit mâna, iar din cealaltă mână i-a smuls telefonul mobil de model SAMSUNG J2 cu IMEI-urile XXXXX și XXXXX în care se afla cartela SIM XXXXX, după care a fugit într-o direcție necunoscută, cauzându-i părții vătămate o pagubă considerabilă și a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin.(2) lit. f) Cod penal – *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Nefiind de acord cu sentința, în termen legal, avocatul Medeleanu Roman, în numele inculpatului, a depus apel, solicitând admiterea acestuia, casarea sentinței primei instanțe, rejudecarea cauzei penale și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit ordinii stabilite, pentru prima instanță, prin care acțiunile lui Hodoroja Artiom să fie recalificate în baza art. 335 Cod contravențional și, în legătură cu expirarea termenului de prescripție, să fie încetat procesul contravențional.

În motivarea cererii de apel s-a invocat că:

- acuzarea nu a prezentat probe pertinente și concludente care ar proba existența laturii subiective a componenței de infracțiune prevăzută de art. 187 alin.(2) lit. f) Cod penal și anume nu a fost probată intenția de a sustrage bunuri de la partea vătămată și nu a fost stabilit scopul de cupiditate (de profit), el fiind obligator în cazul infracțiunii de jaf;
- instanța de fond și-a bazat concluzia de condamnare doar pe declarațiile părții vătămate, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată în exclusivitate doar pe această probă;
- cererea apărării privind audierea martorilor apărării, inclusiv și a lui Iurcenco Evghenii, a fost respins.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2019 apelul a fost respins ca nefondat, menținându-se sentința fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că:

Instanța de apel a dispus examinarea cauzei în lipsa inculpatului și a părții vătămate, or procedura de citare legală a fost efectuată.

Motivarea sentinței corespunde rigorilor normelor procesual penale și cerințelor CoEDO, în hotărârea judecătorească conținându-se răspunsuri la argumentele apărării.

Cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor normelor procesual penale.

Starea de fapt și de drept rezultă din materialul probator, cercetat din punct de vedere a pertinentei, concludenței, utilității și veridicității de instanța de fond și verificat de instanța de apel.

În temei legal a fost exclusă agravanta *aplicarea sau amenințarea cu aplicare a violenței nepericuloasă pentru viață și sănătate* și constatată existența sustragerii deschise, cu cauzare de daune în proporții considerabile.

Nerecunoașterea vinei a fost apreciată ca exercitarea drepturilor de către inculpat, iar dubiul judiciar a fost înlăturat inclusiv prin declarațiile părții vătămate, care pe întreg procesul penal, inclusiv în timpul confruntării cu inculpatul, a făcut declarații incriminatoare, fiind avertizat de răspundere penală în baza art. 312-313 Cod penal, neconstatându-se temeiuri a incriminării pe nedrept.

Nu au fost constatate temeiuri de a recalifica acțiunile lui Hodoroja Artiom în baza art. 335 Cod contravențional, or versiunea că partea vătămată îi era dator inculpatului cu bani nu a fost probată. Mai mult ca atât, prin acțiunea de reformatare a telefonului și distrugerea cartelei SIM se probează lipsa intenției de a restitui bunul proprietarului la rambursarea unei pretinse creanțe.

Din materialele cauzei nu rezultă că apărarea a prezentat organului de urmărire penală o cerere de audiere în calitate de martori și că o asemenea cerere ar fi fost respinsă.

De asemenea, cererea de a audia martori, făcută în fața instanței de fond, corect a fost respinsă, or apărarea nu a invocat și prezentat probe că au fost întreprinse toate acțiunile în vederea administrării probelor apărării și nu a solicitat ajutorul instanței la administrarea probelor necesare, părților fiindu-le acordat mai mult decât suficient termen pentru ași alege poziția, modul și mijloacele de susținere a acesteia.

La individualizarea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de fond a dat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61 și 75-77 Cod penal, astfel că pedeapsa cu închisoare pe termen de 6 (șase) ani, cu amendă în mărime de 600 unități convenționale echivalentul a 12000 (doisprezece mii) lei, corespunde gravității faptei comise, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanțele de fond avocatul Medeleanu Roman, în numele inculpatului, și inculpatul au depus recursuri ordinare.

6.1. Avocatul Medeleanu Roman prin recursul declarat în numele inculpatului solicită casarea hotărârilor adoptate, cu remiterea cauzei la rejudecare invocând că la judecarea apelului au fost admise următoarele erori de drept:

- participarea inculpatului, la judecarea apelului, este obligatorie. Instanța de apel cu toate că a indicat la respectarea procedurii citării legale, nu a întreprins nici o măsură în acest sens, Hodorja Artiom necunoscând despre data, ora și locul judecării apelului declarat în numele său, or probe ce ar confirma cele statuate de instanța de apel nu sunt anexate la materialele cauzei penale;

- cauza a fost examinată superficial, încălcându-se dreptul la apărare. În instanța de apel a fost înaintat demers de audiere a 2 martori ai apărării, cererea a fost admisă, dar nu a fost posibilă asigurarea prezenței pe motiv de neafare pe teritoriul țării. Ulterior, instanța nu a reacționat la solicitarea de a amâna examinarea cauzei pentru a putea asigura prezența martorilor,

- acuzarea nu a prezentat probe pertinente și concludente care ar proba existența componenței de infracțiune prevăzută de art. 187 alin.(2) lit. f) Cod penal și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;

- concluzia de condamnare se bazează doar pe declarațiile părții vătămate, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată în exclusivitate doar pe această probă;

- hotărârea nu este motivată, or argumentele apelului nu își au reflectare în textul hotărârii.

În drept, recursul se întemeiază în baza art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

6.2. Inculpatul în recursul declarat nu face trimitere la temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, doar indică că examinarea apelului a avut loc în lipsa sa, fără a fi îndeplinită procedura de citare legală și solicită casarea hotărârilor adoptate, cu remiterea cauzei la rejudecare.

7. La recursurile ordinare declarate, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, pledând pentru inadmisibilitatea acestora, din motiv că sunt vădit neîntemeiate și argumentând că instanța de apel, rejudecând cauza s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, just a

constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate, corect a încadrat acțiunile făptuitorului, și a apreciat fiecare probă prin prisma art. 101 Cod de procedură penală. Mai mult, la f.d. 210 și 211 sunt anexate avizele de recepție a citațiilor expediate pe adresele de domiciliu a inculpatului, prin urmare procedura de citare legală a fost executată.

8. Judecând recursurile ordinare pe baza materialelor din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respinse, ca inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, adoptând soluția respectivă în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal.

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul cererilor de recurs declarate de către partea apărării, se atestă, că recurenții invocă în calitate de temeiuri prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când:

4) judecata a avut loc fără participarea ... inculpatului ..., când participarea lui era obligatorie potrivit legii;

6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției

contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii;

12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În prezenta speță nici un temei din cele menționate supra nu și-au găsit confirmarea, iar întru desfășurarea concluziilor sale instanța de recurs va purcede la analiza punctată asupra argumentelor invocate, prin prisma temeiurilor pentru recurs nominalizate.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit constată că asemenea eroare nu se confirmă, dat fiind faptul, că:

Pe întreg procesul penal inculpatul a fost asistat de avocatul ales Medeleanu Roman (f.d. 60, vol. I).

Potrivit extrasului din Registrul de stat a Populației Hodoroja Artiom este domiciliat în m. Chișinău, str. Magda Isanos 15, ap. 8 (f.d. 24, vol. I).

Organului de urmărire penală, Hodoroja Artiom a indicat adresa: m. Chișinău, str. Calea Orheiului 107, ap. 157 (f.d. 63 și 76, vol. I).

În instanța de fond, inculpatul a fost citat de la ambele adrese (f.d. 120 și 134, vol. I), el fiind prezent la termenele stabilite, a depus declarații, a participat la audierea părții vătămate și la cercetarea cumulului de probe administrat de acuzare și a susținut ultimul cuvânt, însă fiind înștiințat despre data, ora și locul pronunțării sentinței nu s-a prezentat (f.d. 163-171, vol. I).

La 27.12.2018 instanța de fond a expediat inculpatului copia sentinței traduse (f.d. 190, vol. I).

În termen legal, avocatul a depus apel în numele inculpatului (f.d. 180-181, vol. I).

Instanța de apel a citat inculpatul de la ambele adrese (f.d. 195, 203 și 209, vol. I) inclusiv și în instituția de reclusiune (f.d. 199, vol. I).

Cât privește citarea la adresele de domiciliu, inițial acestea au fost restituite, nefiind reclamate de adresat (f.d. 198 și 204-205, vol. I), iar citația pentru data de 17 aprilie 2019 a fost recepționată la ambele adrese, avizele fiind semnate, expediate în adresa Curții de Apel Chișinău și anexate la dosar (f.d. 210-211, vol. I).

În ședința de judecată din 17 aprilie 2019 inculpatul nu s-a prezentat și nu a înștiințat despre motivele neprezentării, instanța de apel dispunând examinarea cauzei în lipsa acestuia (f.d. 212-213, vol. I).

Administrația locului de detenție a înștiințat că Hodoroja Artiom nu se află în custodia statului, acesta fiind eliberat din locurile de reclusiune la 27 decembrie 2017 (f.d. 199, vol. I).

Potrivit regulii generale, citațiile sau înștiințările se expediază la adresa indicată de parte, fie că este vorba de domiciliu, locul de lucru al acesteia sau altă adresă la care ea poate fi înștiințată efectiv.

Art. 319 Cod de procedură penală stipulează că *judecarea cauzei poate avea loc numai dacă părțile sânt legal citate și procedura de citare este îndeplinită. Neînfrățirea părții în instanța de judecată nu împiedică examinarea cauzei dacă în instanță s-a prezentat avocatul ales sau avocatul care acordă asistență juridică garantată de stat, care a luat legătura cu partea reprezentată.*

Potrivit art. 321 Cod de procedură penală *judecarea cauzei în primă instanță și în instanța de apel are loc cu participarea inculpatului, cu excepția cazului când acesta se ascunde de la prezentarea în instanță, când acesta, fiind în stare de arest, refuză să fie adus în instanță pentru judecarea cauzei și refuzul lui este confirmat și de apărătorul lui sau de administrația locului de detenție și când inculpatul solicită judecarea cauzei privitor la săvârșirea unor infracțiuni ușoare în lipsa sa, participarea apărătorului fiind obligatorie.*

CtEDO a decis, în mod constant, în jurisprudența sa, că posibilitatea pe care trebuie să o aibă acuzatul de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 CoEDO, deoarece lit. c), d) și e) ale § 3 ale aceluiași text recunosc *oricărui acuzat dreptul de a se apăra el însuși, de a interoga sau de a face să fie interogați martorii, de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată*, toate acestea fiind de neconceput fără prezența sa, motiv pentru care legislatorul este obligat să ia măsuri de „descurajare” a absențelor nejustificate.

De asemenea, participantul la proces, care cunoaște despre faptul desfășurării unui proces ce-l vizează, este obligat de sine stătător să se intereseze de mersul procesului și examinarea cauzei în lipsa acestuia nu va constitui o încălcare a art. 6 CoEDO (hotărârile CtEDO *Avramenco versus Moldova* și *Ponomaryov versus Ucraina*) cât și nu constituie

limitare a dreptului la o instanță și nici a dreptului la un proces echitabil, comportamentul părții de renunțare la dreptul de a compărea în fața instanței de judecată, ce și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența părții în ședința de judecată (hotărârile CtEDO *Mihaes versus Franța și Kattan versus România*).

Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatului este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă.

Astfel, în criteriul nr. 9 se statuează că persoana condamnată în lipsă ar trebui să aibă dreptul de a judeca din nou dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța.

Raportând cele reținute din materialele cauzei la prevederile legale naționale și internaționale cât și practica CtEDO, Colegiul Penal lărgit remarcă faptul că în speță, în temei legal, apelul declarat în numele inculpatului, a fost judecat în lipsa acestuia, or Hodoroja Artiom cunoștea despre derularea unui proces penal în privința sa, participând la examinarea cauzei de instanța de fond; a fost legal citat de instanța de apel și nu a înștiințat despre motivele neprezentării, iar drepturile și libertățile procesuale i-au fost apărate de avocatul ales Medeleanu Roman, care doar a indicat la imposibilitatea judecării apelului în lipsa clientului său, fără a motiva opinia.

Este adevărat că legislația obligă instanța de a întreprinde și alte măsuri în vederea asigurării prezenței inculpatului în ședința de judecată (aducere forțată (art. 199 Cod de procedură penală), anunțarea în căutare (art. 321 alin. (5) Cod de procedură penală)).

La caz, aceste măsuri procesuale de constrângere nu se aplică, or s-ar aduce atingere principiului neagrării situației prin apelul declarat în favoarea acuzatului (*numind aducere forțată sau anunțând în căutare persoana, aceasta urmează a fi reținută și escortată de un agent al statului în ședința de judecată*).

Totodată se prezumă că inculpatul și avocatul ales au convenit asupra declarării apelului, comunicând între ei, prin urmare, este puțin probabil că avocatul nu și-a înștiințat clientul despre datele ședinței de judecată și consecințele ce rezultă din neprezentare nemotivată.

Se menționează și că recurenții nu sunt de acord cu îndeplinirea procedurii de citare legală a inculpatului, fără a contesta semnăturile de pe avizele de recepție a citației și fără

a administra probe că inculpatul s-a aflat în imposibilitate de a înștiința instanța despre neprezentare sau că instanța de apel a fost în cunoștință de cauză că inculpatul s-a aflat în imposibilitate de a se prezenta și cu toate acestea a dispus judecarea apelului în lipsă.

În baza celor expuse supra, se conchide că instanța de apel corect a dispus examinarea cauzei în lipsa inculpatului, apreciind comportamentul lui Hodoroja Artiom, ca renunțarea la dreptul de participa la ședințele de judecată.

Colegiul Penal lărgit constată și că eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală nu se confirmă, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, decizia cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Totodată, conform prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Cu referire la aceste aspecte, Colegiul Penal lărgit menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Reieșind din esența criticilor invocate în recursuri, Colegiul Penal lărgit reține că acestea se referă în mare parte la chestiunea de apreciere a probelor și anume a declarațiilor părții vătămate depuse pe parcursul procesului penal, expunându-se o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate nu confirmă vinovăția inculpatului în infracțiunea incriminată și constatată de către instanțele de fond.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă

depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, se reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială și competența instanțelor respective.

Din aceste considerente, nu se examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci doar se verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de apărare, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, verificate și apreciate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei, întrucât instanța de apel corect a coordonat procesul de examinare a probelor, or, la caz nu a fost stabilită discrepanța dintre conținutul mijloacelor de probă și aprecierile primei instanțe.

În acest sens, se atestă că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma relevanței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Contrar argumentului că nu au fost administrate probe suficiente pentru o condamnare penală și că condamnarea se bazează în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate, se constată că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate doar celor în favoarea condamnării inculpatului conform învinuirii înaintate, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința lui Hodoroja Artiom, or circumstanțe ce ar genera neadmiterea probelor acuzării nu s-au stabilit.

Alegațiile privind la superficialitatea judecării apelului și încălcarea dreptului la apărare, de asemenea sunt declarative, de vreme ce din procesele-verbale ale ședințelor de judecată, a cărui conținut nu a fost obiectat de către apărare, în conformitate cu prevederile art. 336 alin. (6) Cod de procedură penală, rezultă faptul că avocatul Medeleanu Roman nu a înaintat cerere de audiere a martorilor; nu a solicitat de a fi verificate probe suplimentare și nu a completat cercetarea judecătorească cu noi probe. Mai mult ca atât, instanța a dat răspuns tuturor argumentelor invocate în apel, acestea fiind detaliat expuse în p. 5 a deciziei instanței de apel.

Astfel, analizând hotărârea atacată a instanței ierarhic inferioare, Colegiul Penal lărgit constată că, în speță, au fost examinate problemele esențiale care au fost puse în fața instanței, aceasta argumentând amplu motivele care i-au format convingerea în susținerea soluției adoptate, atât în raport cu argumentele din apelul părții apărării cât și a poziției primei instanțe expuse în sentință, ceea ce deduce concluzia că argumentele invocate de avocatul-recurent prin prisma temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, poartă un caracter formal, fără o argumentare temeinică.

În continuare, examinând recursul prin prisma incidenței temeiurilor pentru recurs prevăzute la pct. 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit notează, că aceste temeiuri pentru recurs sunt aplicabile atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Prin rechizitoriu Hodoroja Artiom a fost învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal.

Prima instanță a considerat că acțiunile inculpatului se încadrează în prevederile art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, excluzând din învinuire agravanta prevăzută la lit. e) alin. (2) art. 187 Cod penal, constatare preluată și de instanța de apel.

Instanța de recurs ordinar statuează că, în prezenta speță, instanța de apel, judecând cauza în fond, a respectat și dat deplină eficiență prevederilor art. 413-415 Cod de procedură penală, și a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate, concluzia de vinovăție fiind motivată prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Contrar criticilor privind lipsa intenției de a sustrage, corespunzător și a laturii subiective ca semn component al infracțiunii de jaf, Colegiul Penal lărgit în acest sens susține ca fiind corectă aprecierea în sensul că latura subiectivă a infracțiunii se realizează prin intenție directă, conștientizându-se caracterul acțiunilor prejudiciabile, prevăzându-se urmările, dorindu-se survenirea acestora și urmărindu-se scopul de profit.

Criticile formulate în recursul apărătorului vis-a-vis de încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și de apel și, cărora instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărârilor atacate, nu s-au stabilit.

Suplimentar, se reține și că versiunea existenței unei creanțe între inculpat și partea vătămată poartă un caracter declarativ, or însăși inculpatul la urmărirea penală nu a putut explica plauzibil în ce condiții, la ce dată și ce sumă a dat cu împrumut părții, neputând să-și amintească cine ar confirma cele relatate de el, ca ulterior, la mai bine de 2 ani de la data săvârșirii infracțiunii, în ședința de judecată să numească persoanele ce ar fi fost prezente.

În virtutea considerentelor expuse, constatând că, în cauză, există o concordanță deplină între dovezile administrate și situația de fapt stabilită de instanțele de fond cu privire la inculpatul Hodoroja Artiom, nefiind identificată de instanța de recurs vreo probă a cărei existență sau inexistență să fi fost în mod eronat apreciată de instanțe sau al cărei conținut să fi fost redat contrar a ceea ce este evident și fără posibilitate de controversă, Colegiul Penal lărgit consideră că nu sunt incidente cazurile de casare prevăzute de

dispoziția art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală, apreciind ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către avocatul Medeleanu Roman.

9. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit,

d e c i d e :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Medeleanu Roman, în numele inculpatului Hodoroja Artiom, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Hodoroja Artiom XXXXX**, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 06 mai 2020.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Victor Boico

Victor Burduh